

Prodloužená 2007

aneb

...prý na délce nezáleží...

Prodloužená

4.- 8. 7. 2007

Sakra, to je ale doba. Čtyři dny. A zase ta záhadná čtyřka z minulé výpravy. Vlastně už předminulé. Ona si nedá pokoj. Hnidopich by sice možná namítl, že ve skutečnosti to je se střeďním odjezdem vlastně dní pět, ale to je na tom celém právě nejpodivnější.

Teď by tedy zřejmě mělo být všechno... prodloužené. Delší cesta, delší jízda vlakem, delší den, delší noc, delší... dámy, na co vy taky nemyslíte...

Asi mám i DELŠÍ vedení, protože mi pořád nedochází kolik nás vlastně pojedje. Já, Jana, Janka, Dig. Zřejmě snad dokonce jenom tyto čtyři exempláře. Hanka byla nemocná a její rekonvalescence se nějak PRODLOUŽILA, Plašan zase již DELŠÍ dobu neviděl svoje rodiče. A co třeba Michal? Ten zase PRODLOUZIL sérii výprav, kterých se neúčastnil. Tatranka již DELŠÍ čas toužila jet někam do pořádných hor a tak si je teď užívá. Jak to do sebe všechno krásně zapadá.

Ale dost bylo zábavy, teď už jen holá fakta.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	1196	0	0	20

Večer 4.7. středa

Vinohrady, balení, odjezd, Willsonovo nádraží, zpoždění vlaku, odjezd...

No dobře, tak holá ta fakta zase být nemusí...

Odjezd vlaku v 19:11 z Hlavního nádraží víceméně určil průběh odpoledne a rychlost našeho příchodu. Tatranku tentokrát nahradila Jana, která přišla s křížkem po funuse, a ani si nestihla koupit něco k jídlu.

Na nádraží jsme dorazili asi v 19:50. Potom co Janka zjistila nástupiště jsme se k němu vydali. Nejdřív jsme vinou osudu a kolektivní nevšímavosti vjeli na špatné, třetí. Svůj omyl jsme zjistili až po konzultaci s průvodčí, která nám řekla, že vlak do kterého se chystáme nastoupit jede úplně někam jinam. Aha, tak na čtvrté..

Při přesunu se stala Viktorovi politováníhodná událost (to, že jsem to byl já takně přehlízím, radši se k sobě ani nehlásím). Jel po peróně a nějak si nevšiml lokomotivy která jela po kolejích souběžně s ním. Nevšiml si, ten Viktor, ani volání ostatních, kteří jeli za ním. Klidně najel na kolej a teprve tam si všimnul, že po další koleji jede lokomotiva. Naštěstí po další...

Strojvedoucí zastavil a začal lamentovat. To bylo sice zbytečné, ale vlastně pochopitelné. Nechci teda jmenovaného Viktora M. hájit, ale ta předpotopní lokomotiva byla taky béžová, takže byla špatně vidět. Vkt.

Teda já nevím jak komu, ale mně připadala poměrně velká, na to aby byla přehlédnatelná, ale Viktor asi myslel na úplně něco jiného. Asi na něco ještě většího. Hlavně, že to přežil. Ale ten strojvádec skákal jak čertík z krabičky.
Jnk.

No div se mu. Představ si mít takhle v pátek před koncem šichty a nějaký pitomec ti vjede pod lokomotivu a udělá ti průser. To by mě taky brali všichni čerti...

Dig.

Na správné nástupiště jsme ale dojeli, i když byl Viktor z předchozího incidentu trochu vykolejený.

Přijel nám ten správný vlak a my hned chtěli nakládat kola, připraveni se hádat o bágly. Proto nás překvapilo, když nám vlakvedoucí říkal, že nemusíme pospíchat, že máme času dost a že nemusíme odstrojovat.

Vkt.

Ale my jsme ho neměli dost, neb na přestup v Lysé nad Labem byly pouhopouhé 4 minuty, což s kolama slibovalo dost honičku.

Jnk.

Kola jsme naložili v klidu, jenom byl trošku problém s jejich placením. I to se ale dohodlo. Později se s náma dal vlakvedoucí do hovoru, jehož tématem bylo jízdné, systém slev a další figle. Usoudili jsme, že ČD v to má péknej hokej, pročež normální člověk nemá nárok rozluštit jak to vlastně je.

Vkt.

A zase jsme na tom vydělali ☺. Právodčí v prvním vlaku chtěl za jízdné za kolo, pokud nesundáme bágly místo 26,-Kč dvojnásobek a pro svou pohodlnost to napočítal jako další jízdné pro kola. Což bylo v podstatě zadarmo ve srovnání s tím, všechno smontit z kol dolů. Čímž ovšem totálně zmátl právodčí ve vlaku příštím, která se sice hrozně divila, jak je to možné, že nám v prvním vlaku nadčtovali kola i na další jízdu, ale nakonec to vzdala a nechala nás bez uhrazení kolného. Největší štěstí ovšem bylo, že jsme ten druhý vlak vůbec stihli, ale o tom až dále.

Jnk.

Hlavně, že jsme se my i kola vezli. Do Lysé nad Labem. Cestou jsme si vychutnávali pohled na déšť, který se v mohutných proudcích snášel na vlak a my jen doufali, že jej neokusíme i po cestě na kolech.

Znervózňovalo nás ale i zpoždění vlaku. Sice naprosto chápu nutnost dodržovat pravidla, i ta nepsaná, ale s pravidlem ČD o pravidelném zpoždění vlaků se stále nějak nedokážu ztotožnit. Možná o to větší byla naše radost, když jsme na nádraží v Lysé viděli náš přípoj stát u nástupiště, i když se už jeho strojvedoucí chystal zakřičet „hyjé“ svému stádu koňských sil.

Janka ale duchaplně vlak snad i vlastním tělem zastavila a my jsme tak v rychlosti mohli kola přeložit. Měli jsme štěstí.

Vkt.

No, dala jsem si trochu sprintík k výpravci, která zrovna zvedala pláčečku k odjezdu a stála tudíž až na začátku druhého vlaku. Poté, co jsem jí sdělila, že bychom jako ještě rádi nastoupili i s kolama, dala pláčečku zas dolů a já frčela zpátky pro kolo, které se Dig snažil i se svým trošku nabližít. Nechápu, jak to vůbec pobral, když jeho brouček je nadměrně těžký. Zrovna, když jsem k němu doběhla, tak už to neudržel. Teda to kolo a to se svezlo přes jeho nohu až na zem. Drapla jsem ho a hurá do vlaku. Úf, to teda byla klíka.
Jnk.

Znovu se k nám štěstí přitočilo při kontrole jízdenky a placení kol. V minulém vlaku totiž po nás chtěli ještě peníze za bágly, lístek ale měl na rozdíl od toho na samotná kola platit pro oba spoje. Paní si toho ale nevšimla, vlastně ani nemohla, takže jsme za kola nemuseli platit ještě znovu. I když by to bylo vlastně správné. Jak říkám - hokej.

Dojeli jsme až do Štětí. Tam našťěstí nepršelo. Janka si ještě společně s mojí hrubou silou nafoukla kola, přitom jsme zjistili, že jí Plašan nasadil přední plášť špatně. Směr je správně, leč u nápisu je našísato. Ale jet se na tom dalo. A tak jsme mohli vyrazit.

Vkt.

No jo, začátečnická chyba nezkontrolovat si stav daší před výjezdem, to je tak, když má člověk dost času. Už když jsem na Vínohradech nasedla, bylo jasné, že po výměně obou pláštů, která proběhla v rámci šití jednoduchpěte, bude potřebovat dofučet a to dost. Pláště jsou ale nakonec asi správně a jezdí se na nich bezvadně.
Jnk.

Nejdřív jedeme nezvykle dolů, což mě překvapilo, protože jsem už před tím zaslechl, že nás čeká jízda do kopce. Byla to ale jenom navigátorská chyba, Janka zřejmě ještě ve Štětí nebyla.
Vkt.

Ne a ani mě to nemrzí, neboť z papírny se line odér vpravdě nelibý. No tak dobře, tak do kopce, když chcete.
Jnk.

Ten avizovaný kopec ostatně zase tak velký nebyl, i když bylo nezvyklé po delší době jet nahoru.

Sjeli jsme z kopce do Radouně a bez zastavení pokračovali dál. Vesnice střídala vesnici, kilometr následoval za kilometrem klidným podvečerem.

Až jsme se napojili na hlavní silnici. Přesněji o něco hlavnější silnici. Ta se poznala hned. Jednoduše podle toho, že nás minul kamion Tesco. Projeli jsme Velkým Hubenovem a za ním nečekaně zahнули doleva. Asi aby mohla Jana pozdravit koně, kteří se pásli u silnice.

Jelo se celkem příjemně údolím. Proto byl kopec, který mě překvapil v Robeči úplně cizí element a donutil mě dokonce zařadit nejmenší převodník. O kus dál jsme se zastavili a vjeli na pole. Už jsem myslel, že tady budeme spát. Byl jsem už sice unavený, ale zase to nebylo zrovna ideální místo.

Mýlil jsem se, byla to jen občerstvovací stanice, Jana totiž vytáhla Digovu Hankou upečenou bábovku. A Janka zase vyndala víno. To byla dobrota.
Vkt.

Řa mně se jelo tak krásně, chladivý vítr odvál všechny pracovní záležitosti, všechno kolem mě zelené, a vůbec, konečně zase venku. Kdybych přišla domů, tak bych byla asi po celém týdnu unavená, ale jako při každém výjezdu ven mi do žil vstoupí spousta energie a pohody, že bych klidně jela až na kraj světa. Na obloze pak promítali západ slunce, obloha se zbarvila do všech barev, pak ta bábovka s Tramínkem, no paráda, fakt. Jnk.

Přes Mašovice jsme se dostali až do nějakých Blíževdel. Zvláštní vesnice. Chcíplul tam pes a vypadalo to tam jako ve Stínadlech. Na jejich konci, když jsme je opouštěli nás čekal sjezd z dlouhého kopce.

Radost z rychlosti nám ale překazila nepříjemná událost, kterou nám připravili silničáři v podobě krásné a velké díry. Byla už dávno tma jak v ranci a tak ta díra na levé straně vozovky nebyla vidět. Já jsem jel jako poslední, tak jsem už jen slyšel rachot, nadávky, kvílení brzd a viděl brzdová světla ostatních. Ostatních? Vlastně jenom Jany. Ta se zastavila, kolo se naklonilo, chudák Jana měla co dělat, aby nespadla.

Po pár metrech se Dig už jen šoural a od jeho zadního kola se ozýval divný bublající zvuk. Nejdřív jsme si mysleli, že se to jen dostala zástěrka do kola... ale ne. Pohled na prázdné zadní kolo byl jednoznačný. No, to je tedy průsvih. A v té tmě...

Vkt.

A teď já.

Jedu si tak pěkně a v pohodě kolem 30km/h, zapnutá výstraha, zapnuté hlavní osvětlení, kolem tma a ticho rušené jen naším přejezdem. V zrcátku mám tři světýlka v přibližně stejném rozestupu, přičemž to první je dost blízko. Pohled vracím na modrošedý asfalt osvětlený modrým světlem mého Luxeonu. Než jsem se rozkoukal, je cca 3 m přede mnou v hladké rovném asfaltu díra. Má průměr kolem čtyřiceti cm. Hloubka nejde odhadnout, protože dno leží ve stínu ke mně přilehlé hrany. Co teď? Vyhnout se? To už tu bylo. Titanic se to tenkrát jmenovalo a udělalo to stejnou chybu. Tak tedy cesta nevede. Do kolize zbývají 2 metry. Brzdy nadoraz. Zadní kolo je ve smyku. Nastává prudké zbrždění. Přední vidlice je zatlačena až na silentbloky. Hmm, to je blbý. Takhle nepůjde nadhodit přední kolo. Do kolize zbývá 1 metr. Prudké zbrždění pokračuje. Takhle do té díry vletět nechci! Půl metru do kolize. Pouštím brzdy a cítím, jak mě vidlice žene vzhůru. To vypadá dobře. Stavím se do pedálů a nadhazuji přední kolo. Teoreticky by mělo přeletět díru a pak musím rychle přenést váhu dopředu, vzít za přední brzdu a pokusit se maximálně nadlehčit zadek.

Jak náraz????!! Co to bylo?? Proč druhý náraz??! Jaktože vypadla elektrika? Co se to stalo? Proč stojím a co se to děje kolem? Ty zvuky někde v dálce za mnou... aha, díra. Asi jsem za ní. Ty zvuky... za mnou... Jana! Narazila do mě? Spadla? Stalo se jí něco? Musím sesednout a jít jí na pomoc. Nějak se namůžu hnout. Sakra! Ještěže se mi nepovedlo sundat nohu z pedálů. Pořád ještě jedu. Světla svítí, výstraha bliká. Takže pěkně pomalu a opatrně dobrzdím. Nojo, ale jak. Celá pravá strana má tělesné schránky má povahu nějakého nerostu. Je strašně těžká a nejde s ní pohnout. Aha, takže ruším tezi o sesednutí. Pojedu pomalu dál a nějak se zase spravím. Velmi divně se pode mnou moje kolečko mele. Tak to je hotovo. Nemám vzduch v jedné z pneumatik. Takže musím zastavit. Potřebuju zamaněrovat tak, abych se při zastavení naklonil doleva, abych se mohl opřít o levou nohu. Takže přední brzda, náklon doleva. Opora o nohu. Jau!!!! Krucinál!! To byla levá holeň! O pedál. Ale stojím. Tak, co dál. Připadám si jako malej chlapeček, kterej zlobil a skřítek spravedlníček mu dal přes ručičku... Dubovou fošnou... Zezadu se přibližují ostatní. Mluví něco o tom, že mám zástěrku srolovanou pod blatníkem. Mě teď zajímá nějaká zástěrka... Ztuhlost a neovladatelnost z celé pravé strany se pomalu přesunuje a koncentruje do oblasti zápěstí. To by znamenalo, že poškození nebude vážné. Teď, co je kolu? Rád bych sesedl, ale je mi nějak lehký. A to znám. To když se v tomhle stavu pustím pevného bodu, budou mě zvedat ze země. To teď nepotřebujeme. Takže první opatření –

pryč ze silnice. Ještě pár metrů a vpravo je vjezd někam na pole, nebo co to je. Ono se to v té tmě špatně rozeznává. Tak a teď sesednout. Vůbec netuším jestli od předloktí dále poktačuje můj pazouř. Cítím tam jen palčivé tupo. Ostatní se chumelej kolem mě. Akorát nějak strašně spěchaj a nějak nestíhám tok jejich myšlenek. Asi jim i odpovídám ale vůbec nevím co. Podářilo se mi opustit kolo. A přesně jak jsem předpokládal, nabral jsem směr zem. Ještě jsem se pokusil nasměrovat se do trávy a dál už to bylo neřízené. Dopad byl poměrně tvrdý, ale bez dalších následků. Tak, kontrola: od hlavy až dolů to všechno vypadá být v pořádku, jenom je mi strašně slabo. A problém hlásej z oblasti mezi konečky prstů na pravé ruce a předloktím. Tam je to v jednom ohni. A pod tlakem. Viktor něco povídá o nějaké duši, ale nejde mi ho vnímat. Asi jsem mu odpověděl, protože podle dalšího hovoru to vypadá, že začaly opravy. A beže mě?? Tak to ne. Je mi teda hodně slabo, ale zvedám se aspoň do sedu a sleduju co to tam podnikaj. Svěrák na pravé ruce se utáhl o tři otáčky. Srazilo mě to zpátky do trávy. „Vy hnusný parchanti, nechte mě bejt a tu ruku okamžitě mi pusťte!!“ Při dopadu mi strašlivě chruplo v zápěstí... Je tma a ticho... ale nepříjemné ticho. Aha, světlo. A dokonce obraz. A moje kolo. A zvuk... povídají něco o duších a jejich nedostatku. Musím jim říct, aby u mě nehledali, protože já duši nevezu. Od poslední jsem ji nezalepil a tak zůstala doma. Nad všechna očekávání mi jde vstát. Necítím se nejstabilněji, ale jde to. Zahnali mě. Prý at' se jim do toho nemontuju... Oheň v zápěstí uhasíná, svěrák byl nahrazen jen svěrkou od stolní lampičky, obraz i zvuk mám v plné kvalitě, ještě by to chtělo trochu síly a stability a budu spokojen. A když nemůžu opravovat, aspoň do toho ostatním kecám. Bohužel se ukázalo, že poškození kola je dost vážné. Sice nejspíš dojede, ale bude potřebovat rozsáhlé opravy a výměny. Než byly provedeny opravy, díky kterým budu zase mobilní, jsem natolik v pořádku, že budu moct velmi opatrně pokračovat po svých. To jsem na mě zvědavej. Bez možnosti ovládat zadní brzdu a řazení přehazovačky? Hmm...

Dig.

Nad námi si bzučelo vedení 400 kV V470 z elektrárny Mělník do nedaleké rozvodny Babylon, zrovna u silnice byl stožár. Digovi se navíc při nárazu porouchala ruka, takže nechal opravovat nás. No, vlastně holky, já jsem jenom koukal.

A ještě se zjistilo, že jedinou náhradní duši mám jenom já a to už opravovanou. No, použila se. Navíc se zjistilo, že je nabouraný ráfek. Kromě dalších, teď nepodstatných škod. Dig zkoušel duši nafouknout kompresorem a nějak to moc nešlo. Takže asi zase tolik opravená nebyla. Přesto jsme ale alespoň mohli jet dál.

Nejeli jsme ale moc daleko. Ke tmě se navíc začaly přidávat i kapky deště, takže se prohloubila naše touha o nalezení noclehu. První pokus nevyšel. Odbočka ze silnice nabízela jen louku z vysokou travou, to nešlo.

Druhý pokus byl už lepší, výběr ulehčil možná i silící vítr a déšť. Takže po chvíli Jana, která jela na obhlídku, zahoukala a my jsme jí následovali do lesa. No, ideál to nebyl, našli jsme jen dvě místa u lesní cesty pod stromy. Postavili jsme douputa, pršet našťásti zase přestalo. Potom jsme se sešli u Diga s Jankou, kde se popíjelo, vjezdalo a četlo. Já jsem toho ale jako obvykle moc neslyšel, protože na mě padla únava...

Probudil jsem se snad až když jsme šli spát ☺.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Nedamov	47	1201	32	15	21-15

Ráno 5.7. čtvrtek

Jak trochu obohatit začátek dalšího dne? Jak ošperkovat probuzení, aby to čtenáře zaujalo?.... Nijak. Prostě jsme se probudili, ani si nepamatuji kdy. Jako obvykle. Vkt.

Až jsme se ráno divili, na jak hezké místo nás ten déšť vlastně zahnal, nad námi majestátní skalka, opodál jedna plochá, připomínající hrocha. (pořád je řeč o skalce... Dig.) Akorát, že furt přšelo, chvíli míň a pak víc a pak vůbec. Tak hurá do toho, plachty dolů, kalhoty nahoru, všechno pěkně hnusně vlhké a studené a jedem. Jnk.

Ani si nepamatuji, jestli jsme plachtu sundali hned nebo ne. Tak už jsem na tom. Že jsem měl k snídani oblíbený makový závin s džusem si ale pamatuji, stejně jako to, že Jana zase odněkud vytáhla plno jídla.

Dig s Jankou se taky probrali a taky do sebe naládovali nějaké ty kilojouly. Dig si během balení ještě stihl opravit poškozenou duši a dofouknout zadní kolo. Pak tam ještě šerموval s nářadím, ale podle nesouhlasného mručení se mu nejspíš něco nepovedlo. Vkt.

Dělalo se to fakt moc dobře. Mám pocit, jakobych měl ruku přivřenou ve dveřích...

Udělal jsem ještě pár dalších fotek našeho bezprostředního okolí a mohli jsme jet.

Na silnici se mi jelo neobvykle dobře a lehce, jako bych ani nejel na vrzajícím a brzdícím Indiánu. Dokonce jsem i jízdu z nepatrného kopečka zrychlil...

Celkem v pohodě a za zvuků Digova orchestrionu jsme po dvou kilometrech dorazili do cíle včerejší etapy, vesnice Holany. Nijak jsme se tam

ale nezdržovali. V Zahrádkách jsme se napojili na hlavní silnici a po té jsme vlastně jeli až do České Lípy, kde si Jana nakoupila v Kauflandu.

Malý navigační problém vznikl díky ne příliš dobře zvládnutému značení ve městě, do Horní Libchavě jsme se ale dostali a napojili se tak na původní plánovanou trasu.

Jeli jsme údolím, kde se táhly domy a alespoň já jsem nevěděl, jestli jsem nebo nejsem v nějaké obci. Takhle jsme vjeli do Skalice u České Lípy. Zase to bylo dlouhé jako Lovosice.

Už byl čas oběda. Ten jsme ale naplánovali do Nového Boru, který byl vzdálen ještě 5 km. Není to moc, vlastně docela málo... ale říkat to Janinu tělu chvějícímu se abstraktem... tedy energetickým abstraktem, bylo úplně zbytečné. Zastavili jsme se proto, Jana do sebe nasypala nějakou tu čokoládovou a sušenkovou energii, současně jsme dopili víno a otevřeli to nové, krabicové. Vinař sice nejsem, ale tak strašné to se mnou snad zase není, když jsem i já poznal že to víno ani snad nebylo.

Ještě se svlékla Janka (ne úplně, jenom do kraťasů) a pokračovali jsme dál. Vlastně jen skoro za roh. Ona se tam totiž vyloupila hospoda, která nás přímo lákala. Třeba řídítka Digova kola se snad i proti jeho vůli sama stočila doleva. Tak jo, oběd.

No jo, to moje unavené, potlučené a porouchané kolečko dělá... Dig.

Restaurace U Slunce se podle cedulky na stěně honosí oceněním za nejlepší péči o pivo. To znělo slibně. Zahrádka se stříškou také nevypadala špatně, takže nám nic nechybělo.

Pivo Digovi ale nechutnalo. Měl jsem ho i já a stěžovat si nemůžu. Asi ještě nemám tak vytríbený jazyk. Jídlo, které nám přinesli špatné nebylo, ale jak už to bývá, jeden neduh mělo. Bylo ho málo...

V hospodě jsme se nezdrželi jen na jídlo. Důvod k flákání nám přinesl tmavohnědý mrak, ze kterého začalo mocně pršet. Až tak, že jsme museli přeparkovat kola a dát je pod střechem.

Komplikaci přinesla také Digova pravá pařá... ruka, která se rozhodla začít zase bolet. Ale jak se hned Jany začaly zajímat... To určitě nebylo nepříjemné, to by se mi taky líbilo. Že bych si přivodil nějaké zranění? ©

Vkt.

No, jen blbni! Žádám, ani ta nejkrásnější a nejlepší Jana, Klára, Petra, Anna, Hana, Pavla, Adriana a Mariana se Žanetou nestojí za tu pakárnu s poškozenou částí již tak chátrajícího těla... Kromě toho mě nezačala bolet jen tak, sama od sebe, ale proto, že při parkování mi ji Jana přbouchla řídítkama k bagáži mého kola... Dig.

Pršet přestalo a my se tak rozhodovali, jestli už pojedeme nebo ne. Museli jsme, tlačil nás čas. Sice jsme obdrželi varování od číšníka, že do deseti minut bude zase pršet, ale my jsme se nelekli a vrhli se do té mokré nejistoty. A vyplatilo se, domorodec se totiž vůbec netrefil. Nebo že by to byl trik, jak nás udržet v hospodě?

Dojeli jsme na okraj Nového Boru, kde jsme z neznámých důvodů zatočili na hlavní a doprava, jakoby zpátky na Českou Lípou. Asi po kilometru mě navigátorky uklidnily, vjeli jsme totiž skutečně do Nového Boru. To jsem si ale přitom myslel, že do něj jet máme. My jsme jim ale jenom projeli, udělali takovou okružní smyčku a vyjeli u té samé křižovatky na jeho okraji, na které jsme před chvílkou tak nelogicky zahýbali doprava. Teda Janko, to jsi navigátor? To ses mě nemohla zeptat? Mohli jsme si ušetřit plno sil... no, zase tolik vlastně ne. Vkt.

Tak já se příště zeptám. Slibuju... ale pak to bude na tebe. Jnk.

A navíc, Viktoro, kdy se ti zase poštěstí udělat si poznávací kolečko po tak vzdáleném a vlastně i málo dostupném městě??? Dig.

Ještě že s námi nebyl Plašan, ten by koukal. Možná by se už dokonce neudržel a dal nám pokutu za to, že jsme zpět na hlavní silnici v našem směru najeli z jednosměrky. Fuj. I jednomu autu se to nelíbilo, takže na nás zuřivě zatroubilo. Jaký názor měl řidič nevím, názor auta ale byl jednoznačný.

Janka si potřebovala dofouknout kola, k tomu účelu jsme se zastavili u benzínky. Nic. Žádný automat. Na kafe možná ano, na vzduch ale ne. Vkt.

To jsou mi teda móresy, pumpa bez pumpy, no dobrá, tak příště. Jnk.

Tak dál. To jsme ale dojeli až do nějakého Cvikova či kam a sjeli z hlavní na okresku. Sice si to vůbec nepamatuji, ale museli jsme, protože na mapě mi je další cesta už zase povědomá. Tak snad.

No a z okresky jsme o něco později sjeli na ještě něco horšího. To proto, že jsme hledali ledovou jeskyni Naděje. Jeli jsme sice po místech hezkých, ale neznámých, dokonce tak, že se holky musely ptát kudy dál. Díky tomu se cesta k jeskyni také našla. Cesta ano. Jeskyně vlastně také, jen o pár let později. Jeskyně byla zavřená, nepřístupná. A kvůli tomu jsme jeli do kopce? Vkt.

No, jet v tomhle terénu se dalo jen opravdu velmi stěží. A mně obzvláště tlačící úsek šel nějak velmi mizerně. Zadní kolo jako by pořád bylo ve smyku a nejelo to nejelo. Mordovala jsem se tím ještě kus a pak radši nasedla, to bylo lepší. Teprve později se ukázalo, čím to bylo, ale to až mnohem později.
Jnk.

Tak jsme se alespoň ještě podívali na přehradu Naděje. Říkal Dig. Podle mě to byl spíš velký jez Naděje. No, názor si udělejte z fotky sami...

Tak jsme jeli zpátky. Ještě Jana Digovi přebalila ruku, Janka jim zase nasbírala borůvky. To je péče...
Vkt.

Ale borůvky tam rostly báječně a všude. Skoro.

Jnk.

Přes Juliovku, Mařenice a Heřmanice v Podještědí jsme se dostali až zpátky na naši oblíbenou hlavní silnici. Po té jsme jeli až k pumpě AGIP. Janka pořád potřebovala dofouknout kola, proč se potit s pumpičkou, když tam snad budou mít vzduch. A měli.

Zatímco Dig s Jankou pumpovali (a zapomněli opravit nasazení Jančina předního pláště), tak se podezřele zatahlo a zesílil vítr. *Vkt.*

Když už tu tak trčíme, připlácnutí ke stěně pumpy, nemám něco s těmi brzdami, Digu, mně to pořád nějak brzdí. A brzdilo a nebyly to brzdy. Nosič se uprostřed lehce vychýlil, asi transportem ve vlaku, či co, a celý blatník děl z boku o plášť. A pak že to nejede. Bylo mi divné, že používám převody, které už dlouho ne, ale protože jsem měla poprvé Hellssovské bágly-Plašánovy, tak jsem si myslela, že je to tím, třeba jsem toho vzala víc, než jindy, zřejmě syndrom velkého prostoru. Veškeré závady odstraněny, no, to se krásně jelo, převody zpátky v normálu, až Dig vyhrožoval, že mi to kolo zase zpátky přibrzdí ☺.
Jnk.

No jo, začalo pršet. A jak. Kdybych použil stupidní slovník pubertáků, tak bych řekl, že to bylo „hustý“. Déšť společně s větrem vytvářel na asfaltové ploše okolo pumpy vrstvu vody, která se chovala jako hladina nějakého většího rybníka. Vítr dokonce dělal vlny... Tak v tomhle by jel snad jenom blázen. No, možná Tomáš, kdyby s námi byl.

Sedli jsme si proto v obchodě a čekali na konec. Samozřejmě ne jako tvrdá „y“, ale jako měkká. Já s Digem s pivem, Jany s kafem a my

všichni s kulturou Janina předčítání. Pršet po nějaké době přestalo, takže jsme vyjeli. Bylo zrovna asi 19 hodin, protože pumpař vypnul Genesis v rádiu a zapnul zprávy v televizi.

Vyjeli jsme do sucha. Ale ne na dlouho. Neujeli jsme snad ani kilometr, když začalo pršet znovu. Spíš mi připadalo, že jsme ten mrak dojeli. Takže jsme se schovali u další pumpy, už jsem zapomněl firmu. Bylo to ale do žluta (zatímco Agip je modrý a Benzina červená). Teprve teď, když to tady takto píšu, tak si uvědomuji, jak to je vlastně hloupé...

Děšť ale naštěstí přestal i tady, tak jsme vyrazili znovu. Do Rynoltic, ve kterých jsme oblíbenou hlavní silnici zase opustili a přes Černou Louži se dostali do kopců pod Horním Sedlem.

No jo, jenže tam pásmo hustých stromů podle mapy pomalu končilo... Takže jsme těsně před vesnicí zajeli do lesa a doufali, že se tam vyspíme. Nouze je nejlepší rádce, takže se flek našel. Sice byl mezi stromy na trávě, ale šlo to. Vkt.

Co máš proti travičkovému ležení? Sice trochu mokrá, ale to neva. Hlavně, že jsme pěkně schovaní od cesty pryč, jsem zvědavá, jak to budem ráno tlačit zpátky do kopečka.

Jnk.

Až poté, co jsme měli postavená doupata včetně natažené plachty si Dig všimnul jedné nepříjemnosti. Ne, nebojte se, nebylo tam sršní hnízdo ani tam neparkovali mimozemšťani. Bylo to něco mnohem prostšího. Polovyrácený smrk, jehož šikmý kmen držel možná jen díky okolním stromům, které držely jeho korunu... No, soudní spor mezi turisty, kteří nemají co nocovat v lese a lesáky, kteří musí takové stromy odstranit by byl docela zajímavý.

Závěr dne byl už normální. Jídlo, já jako popelnice, pití, mňamky, kultura, únava, spánek...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Horní Sedlo	48	1270	69	15,8	36-11

Ráno 6.7 pátek

Probudili jsme se. To je hlavní. Ono spát pod zpola vyvráceným stromem člověka naplňuje různými pocity...

Snídaně byla normální, slovy cestovních kanceláří skoro kontinentální. Já jsem ještě do hlíny zahrabal zbytek své včerejší večere, kuřete na paprice, která mi fakt nesedla.

A jeli jsme. Vlastně tlačili. Do kopce v mokré kluzké trávě fakt jet nešlo. Navíc jsme kola raději přesouvali ve dvou. Na silnici jsme ale dojeli už sami a po ní už jeli také sami. Každý za sebe.

Za Horním Sedlem to začalo. Vlastně až do Hrádku nad Nisou jsme totiž jeli z kopce. To byla nádhera...

Opravdu HORNÍ Sedlo, ještěže jsme to nejeli obráceně... *Jnk.*

V Hrádku jsme chvíli nevěděli kam jet, dostali jsme se přitom na náměstí.

Jsou tam milí lidé. Nějací, zřejmě místní usedlíci nás hezky lidsky pozdravili „Gutten Tag, Grüss Gott“. Skoro stejně jako ve filmu „Kurvahoši Gutten Tag“. Zřejmě si nás s někým spletli.

Promotali jsme se uličkami a vyjeli na okraj Hrádku. Jen co jsme přejeli hlavní silnici, tak jsme spadli do Oldřichova na Hranicích. Nijak zajímavá vesnička nebyt toho, že je těsně na hranicích s Polskem, vítaly nás dokonce cedule Pozor, státní hranice, a okolo polorozbořené cesty, po které jsme se škrábali do kopce byly červenobílé polovyrácené hraniční kameny.

Projeli jsme okrajem vesnice, kde to ani nevypadalo jako u nás a po krátkém hledání cesty vyplněném ostružinami jsme najeli na polní cestu, pry soukromou.

Po té jsme se dostali až do nějaké vesnice, která mi ještě víc připadala jako z jiného světa. Jakoby Rumunsko nebo co. Pochmurnou atmosféru navíc podtrhovalo počasí, bylo totiž zataženo. Ta vesnice se jmenovala Uhelná, čemuž vyloženě odpovídala těžba písku v lomu o kus níž.

Dál jsme ale jeli už po silnici a navíc z kopce. Po levé straně jsme ještě mohli „obdivovat“ nějakou polskou tepelnou elektrárnu. Požitku jízdy z kopce jsme si ale moc dlouho neužili, hned jsme totiž jeli zase nahoru.

Co víc psát? Jeli jsme poli, lesy, občas jsme si i mysleli, že bloudíme. Janka nás ale vedla neomylně do Horního Vítkova, vesnice, kde lišky dávají dobrou noc. Někdy i dobré ráno. A ve zvlášť vypjatých dnech i dobré poledne...

Po strašně dlouhé době a zdolání několika kopců polními neudržovanými cestami s exkluzivními výhledy jsme se dostali na asfaltovou silnici, navíc úplně novou. Vedla sice do kopce, ale to nám moc nevadilo. Oproti předešle jmenovanému to jelo samo. To až časem, když stoupání nechtělo přestat. Cestou jsme si ještě sklídili a na místě sežrali, ano, to je ten správný výraz, pár třešní

a jeli dál. Dál do kopce. Kam jinam. Najednou jsem nějak sebral síly, ostatní předjel a jel si sám vepředu. Pořád jsem doufal, že kopec už skončí a ono pořád nic.

Až po dlouhé době se mi to podařilo. Vrchol. O kus výš jsou ještě větrné elektrárny, tam ale silnice už naštěstí nevede.

Vkt.

Ale cesta tam vede, jen my jsem si jí nechali ujít.

Jnk.

Ještě při jízdě, nebo spíš vlečení kol po polních cestách jsme toto elektrárniště z dálky a zespoda viděli. Tenkrát jsem projevil přání se jim obloukem, nejlépe nějakým průsmykem po úbočí kopce vyhnout. Hmm, nestalo se tak. Prostě... osud mění...

Dig.

Chvilí jsem čekal než přijel zbytek členů výpravy a hnedle jsem se z prvního místa posunul na místo poslední. Ještě jsem si oblékal bundu, protože začalo trochu poprchávat.

Po malém zhrounutí nás skutečně čekala jízda z kopce. A jaká.

Jenom se dostat, taky z kopce, na hlavní silnici a už jsme mohli. Téměř 3 kilometry se jelo jenom dolů, ve vyšší rychlosti nám ale bránily serpentiny a auta, která jela jak výkaly znečištěná... Ale stejně to bylo dobrý.

Dojeli jsme takto až do Dětrichova, kde jsme zastavili u jednoho motorestu z důvodu naobědvání se.

Motorest byl docela hezký, asi rodinný. Ceny sice trochu vyšší, ale jen o málo. Pivo bylo dobré a jídlo vlastně taky. I palačinky. Vkt.

Řa měli tam úžasný krb. Dokonce plápolající, no, nádhera. Jnk.

Po obědě jsme vyrazili zase dál. Tentokrát jsme mířili do nějakého Frýdlantu na zámek. Tam jsme byli poměrně rychle. Jednak díky tomu, že jsme jeli z kopce a také díky tomu, že holky věděly kam jet.

Takže jsme spleť ulic projeli téměř bez zaváhání až na kopec k zámku a zaparkovali před vchodem. Akorát před poslední prohlídkou. Jak to tak umíme... Vkt.

U kasy mě ujistili, že prohlídka ještě je, poslední, koupila jsem lístky a bylo to. Bláhově jsem si zatím myslela, že po prohlídce stihnu dojet na vlak směřující do Liberce, který jsem si s Janinou pomocí vyhledala v poledne přes telefon. Člověk miní, Pánbůh mění... Jnk.

Šli jsme dovnitř, na nádvoří, kde jsem ještě udělal pár fotek a kde začala prohlídka. Byla zajímavá, ale strašně dlouhá. Přes dvě hodiny. Během nich jsme prošli hrad, kapli a zámeckou část, ve které se ukázala hloupost davu, což trochu vykolejilo průvodkyni. Ve dveřích jedné z místností chyběl provázek zabránující vstupu dovnitř... a tak lidi tupě vstoupili. Jaké muselo být překvapení té holky, když viděla uvnitř chráněného prostoru několik návštěvníků? No, velké. Ani chudák nevěděla co jim má říct.

Zbytek prohlídky ale zvládla bez problémů, jen upozorňovala na čas. Ještě jsme si všimli naložených okurek ve spíži a přebreptu průvodkyně „v nádrži se vodou čistila voda“ a už jsme byli venku, na vzduchu.

Bylo to hezké, ale moc dlouhé. To ovšem s sebou neslo ještě jednu nepříjemnost. Janka už nemohla stihnout vlak, kterým se chtěla vrátit do Prahy. Vkt.

Nechtěla, ale musela. V sobotu odpoledne mi totiž letí letadlo do Španěl na in-linové MS. Takže chca, nechca, musím být v poledne doma, abych stačila vybalit bágly a zabalit jiné. Bude to jen tak tak, ale nakonec se nám podařilo najít vhodný spoj, já si oddechla, že už zase, alespoň pro dnešek nikam nespěchám a jelo se v pohodě dál. Hned mi bylo líp.

Jnk.

Bylo jasné, že s námi nejspíš bude ještě jednu noc a do Prahy pojede až zítra ráno. Alespoň tak to Jany našly pomocí mobilů v jízdních řádech.

A nás čekala asi nejhorší část dne, kopec na Smědavu. Já jsem ho neznal (a neznám), takže jsem se zpočátku ani tak nebál. Ale z toho co jsem slyšel jsem se obávat začal.

Z Frýdlantu jsme jeli do Raspenavy. Ted' to vypadá že to píše někdo, kdo přesně ví co to je a kde to je. Nevím, pořád se musím koukat do mapy kde to vlastně je. Od zámku asi 3 km, na kterých se Digovi porouchalo sedlo. V Raspenavě jsme začali hledat vlakové nádraží, protože z něj měla Janka zítra ráno odjet, takže bylo vhodné zjistit kde to vlastně je a navíc Dig trval na ověření jízdního řádu přímo na nádraží. Jeden domorodec nás navedl a my jsme ho pak za začínajícího deště našli. A hned se schovali pod střechem.

Po skončení zavlažování a ověření, že vlak opravdu ráno jede, jsme od nádraží jeli do Hejnic (omlouvám se, ale skutečně nevím, jestli je název rodu ženského nebo středního, o mužském moc neuvažuji). Tam jsme zastavili v památkově chráněné hospodě. Jak jinak si vysvětlit fakt, že má v pondělí zavřeno? To přece dělají ve všech památkových objektech.

Navečeřeli jsme se tam (já jsem měl VÝBORNOU tlačenuku), okoštovali pivo. A padla na nás Lenora a pohodlnost. A nikdo se jí nebránil, takže jsme se shodli, že se nikomu z nás do toho šíleného kopce vlastně nechce. Ale měli jsme i rozumný argument, bylo by zbytečné, až nelidské hnát Janku zbytečně nahoru, když by ráno musela zase pospíchat dolů. Takže Janka přinesla mapy a přemýšlelo se a vymýšlelo.

Vkt.

Tímto děkuji všem, že překopali tuto část trasy tak, že jsem to ráno měla jen kousek z kopečka a mohla tak zůstat ve spacáku alespoň do těch 6. Vstávalo se mi dobře, ale odjíždět se mi nechtělo ani trošku, bylo mi moc smutno, že tam musím ostatní nechat a harcovat se zpátky do Prahy.

Jnk.

Až padl návrh (tuším že z mých úst ☺) vrátit se zpátky do Raspenavy a hledat místo k přespání tam. On to je trochu problém, protože jsme se už vyskytovali v CHKO Jizerské Hory. Cestou zpět nás ještě překvapil krátký déšť a už jsme byli zpět v té Raspenavě.

Vkt.

Tuto ves jsme prozkoumali opravdu ze všech stran.

Jnk.

Místo k přespání jsme našli po chvíli hledání, bylo to kousek od civilizace, na jižní části JZ okraji obce. Nejdřív to vypadalo, že se uhnízdíme u stohu, Dig ale „nalezl“ místo jinde, na poli.

Tak jsme tam vlezli a postavili jedno maxidoupe. Janka si přitom nechala kolo venku, u stromu. To proto, aby se ráno s jejím odjezdem nemuselo doupe rozebírat. Vstávala totiž, v pro Diga nelidskou, šestou hodinu ranní.

Vkt.

Jen pro přesnější obrázek: Viktorovo označení „maxidoupe“ není na místě. Šlo jen o řadové dvoj doupe. Sloupcové dvojdoupe viděl na minulých výpravách a taky se tvářil, že jej vidí prvně.

Dig.

No, co dál? Nic. Zase se prý četlo, ale já si z toho vůbec nic nepamatuji. Víím jen, že se číst začalo... a nejednou lezla Jana do spacáku. Až jsem se divil, že skončili tak brzo.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Raspenava	57	1325	55,5	14,5	30-12

Ráno 7.7. sobota

Sobota začala příjemně. Existují sice lidé, kteří by se mnou nesouhlasili, ale ti mají smůlu. Prostě začala sobota příjemně a basta-fidli.

A kvůli čemu že je ten virvál? Vstávalo se totiž pro někoho nezvykle brzy, asi v šest hodin. Janka potřebovala na vlak a tak jsme vstávali s ní.

Vkt.

A já myslela, že ještě zalezete zpátky do spacáků a ještě si chrupnete. Jnk.

Nejdřív se samozřejmě točilo vše kolem ní a jejího odjezdu. Hlavně aby to stihla. Mávali jsme ještě dlouho, až byla někde v dálce na obzoru...

Co dál. Sundat plachtu, snídaně, sbalit. K tomu všemu nám stačilo jenom asi dvě a půl hodiny. No nádhera. Během příprav okolo nás na cestě projela jedna osoba na kole. Osoba ženského pohlaví s batůžkem na zádech. Sice jsem se snažil situaci zlehčit konstatováním, že to byla jen nějaká cyklistka, ale ani sám jsem tomu nevěřil.

Když jsme opustili nocleh a napojovali se na silnici, potkali jsme jí ještě jednou, tentokrát ale jela zpátky. Digovi a mně stačilo jenom kývnutí hlavy, abychom oba věděli kolik uhodilo. Nic. Vůbec nic. Jen bylo dobře, že jsme už odjžděli.

Opustili jsme Raspenavu (to je už naposledy, co tuhle díru jmenuji) a lesem jeli... do kopce. To mě překvapilo, protože jsem to nečekal.

Moje očekávání ale byla přeci jen vyslyšena, tedy po dosažení vrcholu. Potom to už zase jelo samo z kopce. Až do Mníšku jsme sice párkrát do pedálů šlápnout museli, bylo to ale spíš jen tak pro formu. Za Mníškem jsme ale jeli už po hlavní silnici, navíc po rovině, dokonce i do kopečka.

Tam jsme si trochu odpočinuli a hned za zatáčkou čekala cedule Liberec. A také jízda z kopce. Libercem jsme projeli až na jeho náměstí, k té ne příliš povedené radnici. Jana si šla koupit něco do Mekáče a já se šel podívat po nějakém obchodě s pitím. Nic.

Museli jsme dojet až ke známému obchodáku dole. Prý má nějaké jméno, ale já ho neznám. (Ještěd, Viktoro, Ještěd – naprosto překvapivě. Dig.) Jediné co o něm vím, je to, že ho musel projektovat nějaký blázen. V tom se snad nemůže nikdo vyznat.

Nakoupil jsem si a vyrazili jsme dál. Na druhé straně obchodáku nás zaujala nějaká umělecká díla nebo co to bylo. Vesměs to byly svařence ze všemožného železného odpadu, budící zpravidla odpor.

Dostat se z Liberce nebylo tak jednoduché. Chvíli jsme jeli podél dálnice, potom jsme se dostali do nějaké nové obchodní a průmyslové zóny. Kromě toho, že tam bylo liduprázdno nás překvapil i prapodivný shluk dopravních značek na jediné štangli před hranicí křižovatky. Nepřišlo nám obvyklé, aby úplně nahoře byla značka Hlavní silnice, pod ní dodatková tabulka upřesňující, že jde o kříž, na kterém hlavní odbočuje vpravo a pod tím vším značka Zákaz odbočení vpravo. Patrně to znamená, že jsme v zóně, kde se smí jezdit jen po vedlejších silnicích.

Z blízkého baráku vyšel člen ochranky, zřejmě jsme ho mírně znervózňovali, tak jsem raději jel. Opustili jsme liduprázdnou průmyslovou zónu a napojili se na okresku, po které jsme zmizeli z Liberce. To jsme byli v Pilinkově. O kus níž jsme se dostali zpátky do Liberce. Vyjeli z něj ale jen co jsme zahrnuli zase doprava. Konečně.

Za Dlouhým Mostem, kde jsme neviděli vůbec žádný most, natož ještě dlouhý a po několika málo kilometrech po vrstevnici nás čekal nádherný a dlouhý sjezd dolů z kopce do Hodkovic nad Mohelkou.

Jen co jsem zabrzdil z té padesátky, tak jsme sjeli ze silnice k jedné hospodě se zahrádkou. Kola jsme zaparkovali a šli si sednout. Obsluha nebyla z nejrychlejších, než nám přinesli objednané pití, tak jsme s Janou už snědli polévku.

Objednali jsme si jídlo, Jana něco s rýží. Jaké však bylo její i naše překvapení, když jí po předlouhé době přinesli místo rýže knedlíky. Sice nabízeli možnost vrácení, ale asi sami počítali s tím, že si to Jana, vzhledem ke zdejším dlouhým čekacím časům, vezme. To bylo... zvláštní. Neslušné a neprofesionální.

Při placení se taky vyznamenali. Jana si zrovna chtěla odskočit, když šla okolo číšnice. Že prý hned půjde.

Jana trpělivě čekala a čekala, my jsme čekali s ní, už jsme chtěli jet. A nic. Až po urgenci a odpovědi „já o vás vím“ k nám přišla, to už to ale Jana nevydržela a byla na záchodě. A protože servírka s sebou neměla ani náš lístek, tak jsme jí my sami museli říkat co kdo měl. Takže se stalo zákonitě to, že jsme u Jany zapomněli na griotku. No, to mají za ty knedlíky ☺ !!!

Najeli jsme na cyklostezku, která vedla mimo silnice, mezi poli, lesem, skoro mimo civilizaci. Viděli jsme také podivný stožár VN, ze kterého mířila lana do země. Už jsme začali rozvíjet teorie o vybití přebytečného proudu mimo špičky rovnou do země, když jsme si všimli podobného úkazu ve svahu nad námi a pochopili, že se tu teprve staví nové vedení.

Sjeli jsme do nějaké vesničky a ocitli se v úzkém, romantickém údolí. Chvíli se jelo po rovině a potom nahoru. Zase. Já jsem vůbec netušil kam to jedeme, připadalo mi, že jedeme nějak divně. A když jsem najednou uviděl hradní bránu, byl jsem z toho už dost překvapený. Cesta pokračovala i za branou a já se tak ocitl v neznámém prostředí. Byl tam drátěný plot a za ním se procházeli lidé. Tak pomalu, až mě napadlo, jestli tady není nějaká léčebna.

Vkt.

Neboj, Viktore, až tě budeme chtít někam umístit, řekneme ti to ☺ Dig.

Až o kus dál mi bylo sděleno, že se jedná o zámek Sychrov a jeho park. Jana s Digem chvíli bádali nad mapami a hledali kudy vlastně máme jet. Až po chvíli mapy sbalili a ukázali směr. Ten byl asi ještě správný, hned

v zápětí jsme ale už jeli špatně. Ach jo, ti navigátoři. Naštěstí to ale mělo řešení, jeli jsme prostě jinudy.

Druhá strana zámeckého areálu vypadala úplně jinak. Zatímco tam, kde se hledala cesta byl klid a byla slyšet jen vzdálená hudba, druhý konec byl přelidněn a přeautěn. Hruza. Jako nebe a dudy.

Ze Sychrova jsme jeli přes hory, dolů, spíš z kopce až k dálnici na Mladou Boleslav. Tu jsme zdárně přejeli, (po mostě!), a ocitli se ve Svijanech.

A kousek za nimi, v nějaké Doubravě jsme se zastavili na pivo. Jééé, to bylo dobré....Strávili jsme tam příjemný čas, možná i tak hodinku.

Z hospůdky jsme jeli na nějaké Drábské světničky, kamenné útvary někde v kopcích. Říkal jsem Digovi s Janou, že si ten zážitek nechám klidně na příště a že jenom kvůli mě nemusíme šlapat do toho kopce, ale nenechali si to vymluvit.

Dojeli jsme až na konec silnice, těsně pod nějaké skály. Tudy cesta nevede. Já jsem ale dostal zrovna SMS od Jarky, tak jsem jí hned odpovídal. A ti dva mi ujeli. Čekal jsem na ně, protože jsem si nebyl jistý, jestli někam neuhnuli. Protože ale nejeli, tak jsem jel zpátky, kde se pro mě už vracel Dig.

Další cesta vedla lesem. To bylo hezké a v tom horku i příjemné. Jenom byl problém hluboký a jemný písek, který byl všude na cestě. Po tom se skoro nedalo jet. A když se k tomu přidalo ještě i stoupání, museli jsme ze sedel.

Navíc mi připadlo, že jedeme víc dolů než nahoru, když jsme chtěli nahoru. Moje předtucha byla potvrzena po chvilce, kdy nás čekal terénní sjezd na cestu.

A o kus dál jsem zjistili, že jsme zřejmě minuli odbočku k těm světnicím. Naštěstí nám ale domorodci poradili kudy se tam dostat. Jet chvilku po silnici a potom pěšky nahoru. A nebo to celé objet a vyjet po silnici až nahoru.

Světě div se, to se nechtělo ani Janě s Digem. Takže jsme se shodli, že se sem ještě někdy podíváme a jeli jsme dál. Tak to byly Drábské světničky.

O kus dál se objevilo další kulturní lákadlo. Zříceninu hradu Valečov. I tomuto pokušení jsme ale dokázali odolat, zvláště když jsme viděli že to je na kopci a Dig popisoval jaký ten kopec je.

Hospůdce na parkovišti jsme ale díky vedru odolat nedokázali, takže jsme zastavili a dali si pivo. Jana kafe, je nějaká divná.

Popili jsme a zase vyrazili na cestu. Naším posledním cílem byl nocleh a to bych mohl předem říci, že ten nevynecháme, ten si ujít nenecháme.

Kudy jsme to jeli není vůbec důležité, stejně by vám to nic neříkalo. Víím jen, že jsme se úmyslně blížili k nejbližšímu lesu, který nás ale odradil nějakou ohradou, takže jsme jeli dál.

Až před Husí Lhotou jsme vyzkoušeli odbočku ze silnice vedoucí... na pole. Levá strana byla zabitá, protože až někam do dálky vedl dvojitý plot s ostnatým drátem. Myslím že to byl Škodadrom, zkušební dráha automobilky

Škoda. Tak tam jsme spát nemohli. Takže jsme se otočili doprava a jeli polem k lesu na druhé straně.

Místo ke spánku jsme našli o kus dál, v lese, pár metrů za jeho okrajem. Byl to listnatý les s habry a buky.

Postavila se verze doupěte, jakou jsem zase ještě neviděl. Nevím jak se to jmenuje, ale bylo to zajímavé. (*dvojdoupě U formace. Dig.*) Když jsme kola provázali, tak jel okolo nějaký nimrod na Babetě. Přijel bez motoru, takže jsme ho ani neslyšeli. Něčeho si asi všimnul, tak zastavil, pozoroval a poslouchal. My jsme ani nedutali, když tu Jana štrejchla o pedál, který se hned vesele protočil a rozezněl svá kovová ložiska. A Dig si navíc vzpomněl, že na straně k okraji lesa nechal ležet světlou plachtu. Nimrod nastartoval svůj stroj a odjel.

Co teď? Podle Digova odhadu jsme měli tak půl hodiny na jeho případný návrat s posilami. Probírali jsme různé varianty případného ústupu, ale nakonec jsme natáhli plachty a pokračovali ve večerních činnostech. Ta plachta tentokrát nebyla proti dešti, ale proto, že všude okolo bylo nějak živo a my jsme nestáli o zvířata v doupatech. Tedy o víc zvířat, než tam momentálně bylo.

Zase jsme si četli, chroustali a popíjeli. Limonádu. A spát... Vkt.

Cože, limonádu? Jen vás člověk nechá bez dozoru....

Jnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Husí Lhota	65	1403	77,2	15,5	27-11

Ráno 8.7. neděle

Ano. Ráno 8.7. je neděle. Stačí se podívat do kalendáře. Neznamená to ale, že třeba v poledne 8.7 už neděle nebude. Bude. Alespoň tedy v roce 2007. No nic...

Z místa našeho spánku jsme se vydali stejnou cestou zpátky. Tedy stejnou cestou na silnici, potom jsem už pokračovali ve stejném směru, kam jsme mířili předešlého dne, do Husí Lhoty.

Přes tu a taky nějaké Plazy jsme přijeli až ke křižovatce s hlavní silnicí, kterou jsme hned přešli a pokračovali dál rovně.

Za Kolomuty nás čekal po dlouhé době zase kopec. Dlouhý, takže nepříjemný kopec. Před námi se přitom objevila jedna holka na kole, taková vyčouhlá blondýna s nic moc svalovinou po těle, kterou jsme ne a ne předjet. O kus dál mě to už naštvalo a rozhodl jsem se, že to tak nenechám a stůj co stůj se dostanu před ni. Takže jsem pořádně šlápl do pedálů a pár metrů před koncem vesnice, pořád v kopci, se mi to podařilo. Dig potom jenom bublal a prskal, že jsem s ní nenavázal nějaký kontakt. Prý by se hodila na dvě věci: do party a... to druhé nedořekl. No jo, co říct...

Jeli jsme dál a dostali se až do nějakých Jabkenic. Že vám to nic neříká? No to by ale mělo! Tedy pokud jste kulturní lidé. Mě to také nic

neřikalo, jenom mi bylo divné, že je tady muzeum Bedřicha Smetany a taky jeho socha. Prý tady nějaký čas žil.

Vjeli jsme do lesa a hned zvolili špatnou trasu, končila u brány do obory. Tak nic, pojedeme jinudy. I druhý pokus, na druhé straně nějakého rybníka nepřinesl kýžený efekt. Vlastně to dopadlo stejně, zase obora. Ted jsme se ale už nevraceli, jeli jsme podél plotu obory, potom dál lesem.

Vůbec nevím jak na to Dig přišel, ale jeli jsme pořád vlastně rovně a nakonec vyjeli na silnici u Loučné. A hned k ní jeli, doufaje, že bude naše „oblíbená“ hospoda plná. Byla. Naštěstí byla, takže jsme museli jet dál. Ostatně proč a co způsobilo „oblíbenost“ jste se jistě dočetli ve zprávě z výpravy Velikonoce 2007.

Cestou se okolo nás předváděl nějaký puberták, snažil se nás ohromit tím, jak umí na svém kole skákat. My jsme ale jeli svým vlastním cestovním tempem a úplně ho ignorovali. Zastavili jsme se o kus dál, když jsme viděli budovu, na jejíž stěně byla cedule s nápisem Gambrinus. Honem tam.

Plzeň měli dobrou a jídlo? To bylo taky výborné. Mňam. Vedle byl stůl štamgastů, u kterého se řešily nejrůznější hovadiny, bohužel se s nimi bavila i fešná číšnice. No, blondýna. Najednou přijel Mercedes Coupé a z něj vystoupil floutek s flouťáčkou a sedli si ke štamgastům. A začal povídat o golfu, jak prvních 9 jamek bylo v pohodě a na druhá devítce se mu něco na greenu nepovedlo... no, hrůza, čím se ta buržoazie baví... Možná že se to sem ani nehodí, ale mě to nějak štvalo, možná závist, co já vím... Každopádně to byl stejně buran ☺.

Další cesta byla vlastně stejná jako v jedné z předešlých výprav, jen vám neřeknu z které. Původně jsme chtěli jet jinudy, ale Jana někde přehlédla odbočku, takže jsme jeli zase stejně. No, alespoň jsem si ověřil, že přes Krchleby už jezdit nechci, protože mezi nimi a Milovicemi fouká silný vítr.

Na okraji Lysé mě Dig potěšil, protože se mě zeptal, jestli si pamatují průjezd městem. Já jsem si ho pamatoval, tak jsem se ujal vedení. Až před koncem města jsem si nebyl jistý odbočkou, byla to ale ona, jak jsme si nezávisle na sobě z různých zdrojů ověřili.

Vjeli jsme proto do obávaného Káranického lesa, kde není problém se ztratit. Nám se to ale tentokrát nepodařilo, jeli jsme prostě pořád rovně po trase, kterou jsme už znali. Já jsem si vzpomněl na špatnou kvalitu silnice, takže jsem najel na cestu lesem, tam se jelo nádherně. Dig ani Jana tam ale nenajeli, takže jsem je nechal daleko za sebou. Prý to už nestihli... Ha, ha, ha, ha...
Vkt.

Ano, nestihli. V místě změny asfaltu v pohní cestu a prudkého esíčka mi na palubě svítilo, že jedu 30 km/h a opravdu jsem si netroufnil manévrovat. Jednak proto, že jsem dobře věděl, že bych mohl velmi výrazně zvětšit škody na již tak poškozeném kole a jednak proto, že jsem těsně za zádi měl Janu. V případě náhlého manévru by do mě mohla narazit a nabit si pusinku. A tak jsem to nechal jet a zpomalovat a hledal pro mě vhodný sjezd na stezku vedle. Jana sjela dříve, ale jak už jsem napsal, já jsem měl vážné obavy o chatrné zdravotíčko mého kolečka.
Dig.

Dojeli jsme až do Káraného, z něj bez zastavení do Vestce, okolo domku Hančiniých rodičů jsme projížděli ve 14:32.

Jel jsem první a asi i dost rychle, takže jsem už v Brandýse nad Labem měl zpomalit. Kromě Janina doplnění energie a dvou křižovatek jsme se nikde nezastavovali a dojeli až do oblíbených Záp do ještě oblíbenější hospůdky na jejich okraji. Tam jsme potřebovali doplnit tekutiny. Pivo. Zase bylo dobré. Ty dvě dvanáctky udělaly divy, pitný režim byl splněn.

Dál se ale už fakt nic nedělo, takže nemá cenu pořád a pořád popisovat tu samou cestu. Satalice, Počernice, kopec na Spojovací. Přišla SMS od Hanky o tom, že škytavka, jako znamení, že na ní myslíme je fajn, ale SMS by byla o 100% lepší. A naše odpověď? Přijedeme do půl hodiny... a náš příjezd do půl hodiny opravdu byl.

Uf, dalších 290 km k dobru...

Vkt.

Tato výprava zdála se mi být velmi atypická. Jednak svým složením, neboť nás bylo opravdu jak do mariáše, já jsem se navíc musela ujet, tak ještě míň, jednak počasím, neb se mnou jen děst a po mém odjezdu jen sluníčko, prostě zcela výjimečná, zato moc krásná a já už se těším na další.

Jnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	59	1486	83	17,7	30-17

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž

Čtyři prodloužení...: Dig, Viktor, Jana a Janka.

290 km

Příště

Voda 2007

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	<u>Horní sedlo</u>	<u>Husí Lhota</u>
Štětí	Hrádek nad Nisou	Plazy
<u>Holany</u>	Oldřichov na Hranic	Jabkenice
Česká Lípa	Dětrichov	Loučná
Nový Bor	Frýdlant	Krchleby
Cvikov	<u>Raspenava</u>	Lysá n.L.
Naděje	Liberec	Brandýs n.L.
Mařenice	Hodkovice n. Moh.	Zápy
Heřmanice v Podj.	Sychrov	Satalice
Rynoltice	Svijany	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), **Viktor (Vkt)**, Hanka (Hnk), **Janka (Jnk)**, Plošan (Plš), **Tomáš (Tom)**, Jana (Hor), Vladimír (Vld) Michal (Mch) Jan V. (Stp), **Jan VII. (VII)**. Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha

Exkluzivní výhledy z úseku pod Uhelnou

... je po dešti...

... zatím pohoda...

© Hell's Tour_{club} 2007
Dig Jnk & Vkt.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz